

ΙΩΣΗΦΗΣ ΜΑΤΣΙΝΗΣ

Κατάμνη ὅπως στέκεται στὶς ἄγωναες τὶς ξέρες
 Πάνου στὸ πέλαο ἢ Γένοβα, γίγαντας μαρμαρένιος,
 Ἔτσι στὸς δύσκολους καιροὺς καὶ στὶς πανάθλιες μέρες
 Βγαλμένος, μέγας, ἀφτηρὸς φάνηκες κι' ἀτσαλένιος.

Πὸ κειὲς τὶς ξέρες, π' ὁ νεαρὸς Κολόμπος ἐθεωροῦσε
 Ἀνάμεσ' ἀπ' τὶς θάλασσεσ νιὸς κόσμος νὰ προβάλλει,
 Ἔτσι κι' ἀφτὸς μὲς τ' οὐρανοῦ τὰ χάραμα ἐκνττοῦσε,
 Μ' ἴδια τοῦ Γράχου τὴν καρδιά, τοῦ Δάντε τὸ κεφάλι,

Τὴν τρίτην Ἰταλία, καὶ μὲ τὰ φῶτα ποῦχε στήσε
 Μὲς ἀπὸ κοιμητήριο πιά σ' ἐκείνους προσπερνάει,
 Κ' ἕνας λαὸς τρογύρου του νεκρὸς πάει ἀπ' τὰ βύθια.

Ἀρχαῖος διογμένος, τὴ μορφὴ π' ἀγέλαστη ἔχει ζήσει,
 Τὴν ἤρεμη καὶ σοβαρὴ στὸν οὐρανό γυρνάει,
 —Μονάχο ἐσὺ—σκεφτόμενος— ὃ ἰδανικό εἶσαι ἀλήθεια.—

ΑΔΩΝΑΡΗΣ 1914. ΑΘΗΝΑ

FRANCESCO PETRARCA

SONETTI IN VITA DI MAD. LAURA

SONETTO

X

Μ' ἄλλεσ γυναιῖκεσ ἀμαζὶ σὰ στέκει καὶ προβαίνει
 Ἀγάπη ἀπ' ὦρα σ' ὦρα στήν ἐξαίσια τὴσ μορφῆ,
 Ὅσο πιὸ λίγο ἢ καθεμιὰ εἶναι ὁμορφη ἀπ' αὐτή,
 Τόσο καὶ ὁ πόθος πιὸ πολὺ ποῦ μ' ἐρωτιάζει ἀξαίνει.

Ἄσ εἶναι ὁ τόπος, ἡ ἐποχὴ καὶ ἡ ὦρα ἐβλογημένη,
 Ποῦ ἐφτύχησε τὸ βλέμμα μου τόσο ὑψηλὰ νὰ ἰδῆ,
 Καὶ λέω : «Ψυχὴ, παρὰ πολὺ νὰ ἐφχαριστιέσαι ἐσὺ
 Πρέπει, ποῦ τώρα μὲ τιμὴ παρόμοια εἶσαι ἀξιωμένη.

Σ' ἐσὲ ἀπὸ κείνην ἔρχεται κ' ἡ σκέψη ἡ ἀγαπητὴ σου,
 Π' ἀκλούθου ὡσ πηγαίνεις, σ' ὀδηγὰ στὸ Ὑπέροτατο Ἀγαθό,
 Κ' εἶναι γιὰ τ' ὅ,τι οἱ ἄλλοι ποθοῦν ὀλίγη ἡ ἐχτίμησή σου.

Σ' ἐσὲ ἀπὸ κείνην ἔρχεται κ' ἡ ἐμψυχομένη ἡ χάρη,
 Ποῦ δεῖχτει ἀπὸ στρατὶ δεξιὸ σ' ἐσὲ τὸν οὐρανό
 Τόσο, π' ἀπ' τὴν ἐλπίδα ἐγὼ βαδίζω μὲ καμάρι.

SONETTO

XV

Μὲ βλέμμα τόσο δυνατὸ βρίσκονται ζῶα στὴ χτήση,
Π, ἂν καὶ στὸν ἥλιο ἀπέναντι στέκουν, τὰ προφυλάει·
Κ' ὑπάρχουν ἄλλα, ποῦ τὸ φῶς τ' ἀψιὸ κι' ἂν τὰ χτυπάει,
Ποῦ ἔξω δὲ βγαίνουν, ἢ νυχτιὰ καὶ πάλι ἂν δὲ γυρίσει·

Κι' ἄλλα, ποῦ πόθο ἔχουν τρελλὸ καὶ π' ἴσως ἔχει ἐλπίζει
Νὰ παιγνιδάει μὲ τὴ φωτιὰ γιατί λαμποκοπάει,
Ποῦ ἄλλη ἀρετὴ νοιώθουν, ἀφτὴ ποῦ καίει σημὰ ὅποιον πάει,
Κ' ἐμένα, ἀλλή! στὴν ὕστερη σειρὰ μ' ἔταξε ἡ Φύση.

Καὶ δὲν ἔχω τὴ δύναμη τὸ φῶς γιὰ ν' ἀντικρίσω
Τῆς γυναικὸς ἀφτῆς ἐγώ, σὲ μέρη ἰσκιοθρεμένα
Νὰ καταφύγω ἢ σὲ νυχτιὰς ὁ νοῦς μου δὲ γνωρίζει,

Γι' ἀφτὸ μὲ μάτια ἀδύναμα καὶ μάτια δακρυσμένα,
Νὰ τήνε βλέπω ἢ Μοῦρα μου σ' ἀφτὴ μὲ σέρνει ὀπίσω,
Καὶ καλὰ ξέρω π' ἀκλουθάω ἐκεῖο ποῦ μὲ φλογίζει.

ΜΑΡΤΗΣ 1916. ΑΧΙΝΟΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

IN MORTE DI MAD. LAURA

SONETTO CCLVI

Δυὸ ἐχθρὸς μεγάλες ἦτανε μαζί συνενωμένες,
Ἡ Καλλονὴ μὲ τὴν Τιμὴ μὲ εἰρηνικότη τόση,
Ποῦ ἡ ἅγια ψυχὴ ἐπανάσταση ποτὲ δὲν εἶχε ἀσκώσει,
Κατόπι ποῦ νὰ μείνουνε μ' ἐκείνη ἦταν φτασμένες,
Καὶ μὲ τὸ θάνατο εἶναι πιά σκόρπιες καὶ χωρισμένες:
Στὰ οὐράνια καμαρώνει ἢ μιὰ ποῦ ἔχει τιμὴ τοὺς δώσει,
Ἡ ἄλλη στὴ γῆς, ποῦ τὰ ὄμορφα τὰ μάτια ἔχει κουπώσει,
Ἄπ' ὅπου τόσες βγαίνανε κενγιὰς ἐρωτεμένες.
Ἡ γλυκιὰ πράξι, ὁ λόγος ὁ σεμνὸς καὶ μετρημένος
Π' ἐκίνα ἀπὸ ψηλὴ μεριά, τὸ βλέμμα τὸ γλυκὸ
Ποῦ πλήγωνε τὸ στήθος μου, καὶ τὸ σημάδι μένει,
Σκορπίσαν, κι' ἂν νὰ σ' ἀκλουθάω εἶμαι ἀργοπορημένος,
Ἴσως θὰ γένει τ' ὄνομα τ' ὄραϊο κ' ἐβγενικὸ
Νὰ καθαγιασεί ἐτούτῃ ἐδῶ ἢ πέννα ἢ κουρασμένη.

1916 ΑΘΗΝΑ

ΓΕΡ. ΣΠΑΤΑΛΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΣ